

LBRIS

We know
books

DAN SMITH

Tinta:
Președintele

editura rao

MULȚUMIRI

Nu doar autorul depune efort și timp pentru scrierea unui roman. Există nenumărate alte persoane implicate în acest proces până ajunge o carte pe rafturi, prin urmare, aș dori să-mi iau un răgaz și să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit și au făcut ca *O pradă bogată* să ajungă ce este astăzi. Mulțumiri speciale sculptorului Barry Cunningham pentru ca mi l-a prezentat pe Oskari și această minunată șansă. De asemenea, îi mulțumesc lui Jalmari Helander și Petri Jokiranta pentru că i-au dat viață lui Oskari și lui Will Clarke că mi-a permis să exist împreună cu Oskari. Mulțumesc tuturor celor de la Chicken, în special lui Rachel L pentru sfaturile prețioase și sprijinul editorial oferit, lui Rachel H și Elinor pentru uimitoarea muncă depusă. Doresc să îi mulțumesc, de asemenea, agentului meu, Carolyn, dar mai ales, primilor mei cititori, și cei mai înfocați fani, soția și copilul meu. Ei au reprezentat prima și ultima opinie critică și sunt cei care au trebuit să suporte privirile mele în gol și pierderile de memorie când mă cufund în lumea mea.

CUPRINS

Prima vânătoare	9
Locul cu cranii	12
Încercarea	19
Prima rană	31
Hazar	39
O decizie grea	47
Furtuna de foc	50
Rana	53
Cine ești?	59
O pradă bogată	70
Vânătoarea	79
Moarte în munți	92
Din același material	100
La mulți ani!	113
Capul de mort	118
Apropierea destinului	123
Ce a vrut pădurea	131
Trofeul	135
Cu înverșunare	139
Ce merităm	147
Cascada	153
În adâncuri	158
O fantomă în ceață	162
O altă lume	168
Air Force One	173
Fără scăpare	181
Planul de vânătoare	185
Partida finală	193
Sfârșitul jocului	198
Tradiția e tradiție	206
Fotografia	214

PRIMA VÂNĂTOARE

Chircit la umbra unui pâlc de mesteceni argintii, mi-am ridicat capul și am adulmecat adierea vântului. Mirosul de mosc pământesc al mușchiului umed și al solului mi-a umplut nările, dar mai era și altceva; ceva cald și sălbatic.

Am rămas nemișcat, ascultând de unde venea foșnetul.

Acolo.

În fața mea, ascuns în verdele pestriț al pădurii.

Fără să-mi iau ochii de la copaci, mi-am întins mâna și am luat niște frunze rămase din toamna trecută. Maro și pline de praf, au căzut pe mine când le-am aruncat în sus și am știut că orice ar fi fost ființa aceea nu ar fi putut să mă miroasă. Nu mă aflam în bătaia vântului.

Am strâns mai tare arcul pe care îl țineam în mâna stângă și pe cea dreaptă am dus-o la spate ca să scot o săgeată din tolbă. Vârful îi era ascuțit și neted.

Punând săgeata în arc, am înaintat fără să scot vreun sunet. M-am oprit, apoi, foarte încet, am mai făcut un pas. În fața mea, pământul era presărat cu frunze uscate și crengi. Dar eram vânător. Cel mai bun din satul nostru. Puteam să pășesc peste ele ca o fantomă.

Am călcat cu toată talpa peste covorul arămiu și pestriț de frunze. Timpul s-a oprit în loc. Mi s-au rărit bătăile inimii. Mușchii mi s-au relaxat și mintea mi s-a limpezit.

Apoi l-am zărit. În fața mea, nu departe. O formă printre crengi.

Era cel mai mare animal pe care îl văzusem vreodată, stătea drept și mândru, cu capul întors spre mine. Coarnele îi erau enorme, coroana lor era la fel de mare precum cercul pe care puteam să-l fac dacă îmi întindeam brațele.

Îndreptându-mă de spate și respirând adânc, am ridicat arcul și am tras coarda până mi-a ajuns la obraz. Am închis un ochi și am țintit, lăsând aerul să-mi iasă din plămâni sub forma unui curent stabil.

Acum.

Când am dat drumul corzii, săgeata a vâjâit. Și-a tăiat calea prin aer, străbătând scurta distanță într-o clipă: un proiectil mortal făcut din lemn și pene, țintit drept și cu precizie.

Dar săgeata a lovit o creangă care se legăna și a deviat spre dreapta. S-a răsucit și s-a învârtit, zăngănind când s-a lovit de trunchiul unui mesteacăn argintiu și căzând pe frunze ca o creangă inofensivă.

„La naiba!“

Imediat, mi-am întins mâna după altă săgeată, am pus-o pe coardă, am tras-o și am țintit.

De data aceasta, săgeata a trecut printre crengi, dar, până a ajuns la cerb, i-a scăzut viteza. Când a lovit șoldul animalului, a ricoșat și apoi a fost înghițită de lăstari.

„Nu se poate!“

M-am apropiat și am țintit iar, de data aceasta, aproape lovind locul unde era inima țapului, dar, din nou, săgeata n-a reușit să-i străpungă pielea.

„Sunt ca și mort, mi-am spus, lăsându-mi arcul în jos. N-o să trec niciodată Încercarea.“

Realitatea m-a izbit în față. Nu eram cel mai bun vânător din sat. Nu eram nici măcar cel mai bun vânător din generația mea. Eram disperat. Arcul meu era mai slab decât al celorlalți băieți, pentru că nu eram destul de puternic ca să trag cu unul mai mare și ținteam mai prost.

Am oftat în timp ce mergeam târșâindu-mi picioarele până la grămada de după copaci și am dat la o parte crengile ca să mă așez. De la distanță arăta bine, dar de aproape nu era decât o grămadă de

bețe și de mușchi învelită cu o pătură veche de culoarea cafelei. O construise cu tata, luna trecută, ca să exerseze chiar aici, printre copacii din spatele casei.

Am înjurat și am mai pus o săgeată în arc și am tras în animalul manechin de foarte aproape. Vârful săgeții a trecut prin pătură și a intrat drept în inima falsului animal.

Am clătinat din cap. Poate voi reuși dacă voi putea să mă apropiu mai mult. Sau poate o să am noroc sau...

Am auzit pași în urma mea.

M-am întors și am așteptat, știind că era tata, pentru că i-am recunoscut ritmul și pașii apăsați. Era un bărbat voinic, care mergea cu pași mari, dar ușor.

– Oskari, mi-a spus, ținând crengile într-o parte și uitându-se departe. Te antrenezi acum, în ultima secundă?

Mi-am dat la o parte părul din ochi și am ridicat din umeri, încercând să ignor teama care mă cuprindea când mă gândeam la ce va urma. A doua zi împlineam treisprezece ani, dar, înainte să devin bărbat, trebuia să fac față Încercării.

– Ei bine... A ezitat, de parcă nu știa ce să spună. Ne-așteaptă toată lumea. Ești gata să mergem?

– Cred că da.

Dar am rămas locului.

Tata m-a privit preț de o clipă, apoi a venit spre mine și m-a prins de barbă, făcându-mă astfel să-l privesc în ochi.

– O să fie bine, mi-a spus. O să te descurci.

Am dat din cap, încuviințând, și am încercat să zâmbesc. Dar nu credeam deloc că va fi bine.

LOCUL CU CRANII

Stomacul mi s-a întors pe dos când mi-am proptit arcul în colțul dormitorului și am ieșit din casă.

Tata mă aștepta în SUV, cu motorul deja pornit. Bătea darabana pe volan.

– Haide! m-a strigat, trăgând geamul mașinii. Trebuie să plecăm.

Am închis ușa și am alergat până la mașină, dar, când am vrut să deschid portiera din față, tata a clătinat din cap.

– În drum spre Încercare stai în spate, mi-a spus. Când se termină, poți să stai în față ca un bărbat. Așa e obiceiul.

Fără să-i răspund, m-am urcat în spate. De mult nu mai stătușem pe banchetă și mă simțeam mic. Apoi a băgat SUV-ul în viteză și am pornit. Mi-a aruncat o privire prin oglinda retrovizoare și și-a trecut degetele prin barbă, de parcă ar fi căzut pe gânduri.

– Știu că nu prea vrei s-o faci, dar tradiția e tradiție.

– Vreau s-o fac, i-am spus.

A dat să zică ceva, dar s-a răzgândit și a închis geamul, în schimb. Imediat, vântul rece nu și-a mai făcut simțită prezența și s-a simțit o căldură puternică în spate. Aerul era stătut și mirosea a picioare transpirate.

Prin sat, pe drumul plin de gropi erau înșirate mașini care staționau și, în timp ce treceam pe lângă ele, ne-au claxonat rămânând în convoiul din urma noastră. Încercam să uit că toți mă urmau pe mine. Toți veneau la Încercarea *mea*.

– Fă ca elanul, mi-a spus tata.

Am inspirat adânc, mi-am făcut mâinile căuș în jurul gurii și am încercat să imit sunetul așa cum m-a învățat.

– *Muuuu! Muuu!*

Tata s-a încrunțat.

– Bine, ești pe-aproape, dar sună mai mult ca sforăitul unui moș. Poate imiți mai bine cerbul?

Dar când am încercat, aducea mai mult cu o pisică înecată. Tata a clătinat din cap și și-a îndreptat din nou atenția spre drum.

Am închis ochii și mi-am dorit să fiu în altă parte.

– Îmi pare rău.

– O să fie bine, Oskari, mi-a spus pentru a cincea oară. Dar mi se părea că încerca să se convingă singur că nu o să-l dezamăgesc. Toate lucrurile de care ai nevoie sunt în ATV. Dar, dacă-ți amintești tot ce ți-am arătat, n-o să ai nevoie de niciunul. Pe vremea mea, *nu existau* ATV-uri, ci doar picioarele noastre și ne-am descurcat foarte bine. Acum, spune-mi care sunt cele mai importante două lucruri.

– Mmm...

– Haide, Oskari. Cele mai importante două lucruri.

– Cuțitul meu.

– Da.

– Și trusa de făcut focul.

– Le ai la tine?

– Aici sunt.

Am atins cuțitul care-mi atârna de curea, apoi buzunarul gecii în care era un tub impermeabil conținând trusa necesară pentru foc.

– Bravo. Atâta timp cât ai aceste două lucruri, poți să supraviețuiești oriunde și în orice condiții. Trebuie să le ai la tine tot timpul. Nu le pune niciodată în rucsac, ca să nu le pierzi. În pădure, pot să facă diferența dintre viață și moarte.

– E doar o noapte, i-am spus, încercând să par curajos.

– Nu contează. O noapte în sălbăcie e destul. Poate să se întâmple orice; știi asta. Cuțitul și trusa de făcut focul o să te apere, o să te încălzească și o să te ajute să îți procuri hrană atâta timp cât ai nevoie. Și o să ai și arcul, bineînțeles.

Arcul. Doar gândul la el îmi făcea stomacul ghem.

Oftând, m-am întors să mă uit prin geamul murdar din spate, legănându-mă și lovindu-mă, odată cu mișcarea mașinii. Satul a rămas cu mult în urma noastră, pierdut printre copaci, în timp ce urcam colinele celui mai înalt munte din partea asta a sălbăticiiei – muntele Akka.

În spatele nostru, rulota zornăia pe drumul accidentat, cu ATV-ul tatei prins pe tavanul acesteia. ATV-ul se zbătea în lanțuri, ca și cum ar fi fost viu și disperat să evadeze. Cu vopseala lui verde și crăpată, quadul acela vechi și plin de noroi a fost prin preajma mea de când mă știam și tata îl repara mereu sau încerca să cumpere piese pentru că nu-și permitea unul nou.

În spatele nostru, era o coloană de automobile: un convoi variat de mașini pick-up și SUV-uri 4x4. Unele dintre ele erau încărcate cu echipament și acoperite cu prelate care fâlfâiau în vânt; altele trăgeau după ele rulote vechi și hodorogite. Le-am privit pentru o clipă și mi s-a făcut rău doar gândindu-mă la oamenii din ele: bărbați care urcau pe munte ca să mă vadă trecând prin Încercare, bărbați care se așteptau să dau greș, pentru că nu eram nici cel mai puternic, nici cel mai bun la ceva.

Mama îmi spunea mereu că cresc mai greu. Când am venit cu vânătaia de la școală, mi-a făcut ciocolată caldă și mi-a spus că era doar o chestiune de timp până când voi fi mare și puternic, ca alți băieți, cum ar fi Risto și Broki, dar că ei nu vor fi niciodată la fel de deștepți ca mine. Tata a zâmbit și a fost de acord cu ea.

„Mai mare, mai puternic și mai deștept, spunea el. O să fii mai mult decât un vânător într-o zi.“

Dar nu mai zâmbea așa de mult, de când a murit mama.

În stânga drumului, piscurile stâncoase și pini nenumărați se întindeau în sălbăticia din jurul muntelui Akka. Acolo, pădurea bogată de primăvară era deasă, întunecoasă și plină de viață. Dar, chiar în acel moment, nu voiam să mă gândesc la ce trăia acolo – urși care puteau să te decapiteze cu o lovitură de labă și glutoni de mărimea unui câine, cu dinți care îți puteau zdrobi oasele. Mama

îmi spunea povești și despre alți monștri; cum ar fi Ajatar, demonul pădurilor, care apărea sub formă de dragon și te îmbolnăvea dacă o priveai. Și mai era și *näkki*, care trăia în mlaștini și lacuri, un monstru care-și schimba forma și care aștepta să te tragă la fund și să te înece. Toate erau niște povești de adormit copiii, bineînțeles, dar îmi plăcea când mama ședea pe marginea patului și-mi povestea despre ele înainte să mă sărute pe frunte și să stingă lumina. Ea știa toate aceste povești.

– Te gândești la mama. Vocea tatei era stinsă. Întotdeauna-mi dau seama când faci asta.

N-am spus nimic.

– Și mie mi-e dor de ea.

A rostit aceste vorbe aproape șoptit, de parcă nu voia să recunoască.

De cealaltă parte a drumului, era o pantă care nu se știe unde se sfârșea. Dacă tata ar fi virat prea mult în direcția aceea, ne-am fi rostogolit peste margine și am fi căzut în hăul al cărui fund nu se zărea.

– Am ceva pentru tine, mi-a spus tata. A deschis torpedoul și a cotrobăit prin el, fiind în același timp atent la drum, stând aplecat într-o parte. Erau tot felul de lucruri acolo: hârtii mototolite, cartușe pentru pușcă, un cuțit vechi cu mâner de os, bucăți de sfoară și un pachet desfăcut de țigări. Dar a scos un sul boțit de hârtie, pe care mi l-a dat, spunându-mi:

– Ține. E pentru tine.

– Ce e? l-am întrebat, întinzându-mă să-l iau cu degetele tremurându-mi.

Hârtia era galbenă, părea foarte veche. Era tare, indoită pentru că a fost vârată în torpedou și mirosea a petrol.

Tata a luat pachetul de țigări și și-a scos una, înainte să arunce cutia de carton la loc și să închidă torpedoul. Când și-a aprins țigara și a crăpat puțin fereastra, vântul mi-a suflat fumul chiar în față. M-am dat la o parte ca să mă feresc.

– Haide, mi-a spus tata. Deschide-l.

Am ezitat o clipă, apoi am respirat adânc și am desfășurat sulul de hârtie ca să pot să privesc un desen vechi.

– O hartă?

Am recunoscut un loc sau două din cele marcate pe ea. Puteam să văd drumul pe care mergeam în acel moment și pădurea care se întindea în stânga noastră. Și, sus pe coline, la poalele muntelui Akka, era Locul cu cranii spre care ne îndreptam. În josul hârtii se afla satul nostru.

– E un loc marcat cu o cruce roșie, mi-a spus tata.

Mi-am plimbat degetul pe hartă, simțind dungile și protuberanțele hârtiei vechi și tari.

– Da. Ce e?

Mi-am ținut degetul pe crucea roșie. Părea nouă, de parcă cineva tocmai ar fi desenat-o cu un marker.

– E micul nostru secret, mi-a spus tata. Un loc unde sigur sunt cerbi. Și-a luat mâinile de pe volan și și le-a întins larg. Vorbesc despre cerbi frumoși cu coarne mari.

– Un loc secret de vânatoare?

Am cercetat crucea roșie, simțind parcă deja misterul aceluia loc. Mi-am amintit cum îmi spunea mama că cerbul va fi animalul meu – că asta *îmi* va da pădurea.

– Exact. Așa că te apropii, aștepti până în zori și nu stai în bătaia vântului.

– Bine, tată. Mi-am luat ochii de la hartă și m-am uitat la el. Știu cum să-i chem.

Dar am văzut reacția lui. Felul în care a ridicat din sprâncene și s-a uitat departe, holbându-se la drum.

– Locul secret de vânatoare se află pe un platou întins, aproape de vârful muntelui, mi-a spus el. Odihnește-te înainte să ajungi acolo și urcă spre pisc în zori. O să găsești un cerb și o să treci cu bine Încercarea.

Să mă odihnesc. În întuneric. Singur în pădurile muntelui Akka pentru o noapte întregă. Aproape că nu m-am gândit la altceva în ultimele două săptămâni. Am și visat, trezindu-mă cu o senzație grea, de teamă, în stomac.

Am înghițit în sec și am încercat să îmi fac curaj – pentru mine și pentru tata. Încercarea asta era importantă pentru amândoi.

– Tată?

– Hm?

– Vreau să știi... Încercarea... o să mă străduiesc din răputeri.

– Știi că așa o să faci.

Am mai aruncat încă o dată ochii pe hartă, apoi am rulat-o și mi-am îndesat-o în buzunar. Când m-am uitat din nou la el, tata mă privea în oglinda retrovizoare.

– Dar nu știu dacă va fi vreodată...

– Va fi suficient.

Tata a dat din cap și s-a forțat să zâmbescă, dar amândoi știam: tata era un erou, o *legendă*, și orice aș fi făcut, nu ar fi fost *niciodată* suficient.

S-a întunecat când drumul a început să șerpuiască printre copaci și tata ne-a dus tot mai sus și mai sus pe coline. Am continuat să urcăm în acea explozie de nuanțe de verde și de maro, înconjurați de pini și molizi atât de înalți că trebuia să-mi lipesc fața de geamul murdar și să mă uit în sus ca să le văd vârfulurile. Mirosul proaspăt și dulce care intra prin geamul deschis îmi amintea de dimineațele petrecute în pădure. În fiecare zi din ultima lună m-a trezit la prima geană de lumină, ducându-mă în pădurea din spatele casei să mă antrenez făcând focuri și construind adăposturi. M-a pus să urmăresc animale, să mă camuflez și să trag săgeată după săgeată în animalul fals, folosind arcul lui, și nu pe al meu. Dar n-am reușit *niciodată* să trag în spate, atât cât trebuia și știam că asta îl îngrijora și pe el, la fel de mult ca pe mine.

Tata și-a stins țigara în scrumieră și a închis geamul.

– Aproape-am ajuns, a spus el.

Am simțit cum mi se întoarce pe dos stomacul, dar am dat din cap încuviințând.

– Da.

M-am tras într-o parte ca să ajung chiar în spatele lui și am scos poza pe care am furat-o de pe panoul din cabana de vânatoare. Cam